

CALEA ÎNĂLȚĂRII

„EU SUNT CALEA. ADEVĂRUL
ȘI VIAȚA. NIMENI NU VINE
LA TATAȘ DECĂT PRIN MINE”.
(IOAN 14, 6)

Periodic de spiritualitate și atitudine creștină ortodoxă, editat de Parohia Înălțarea Domnului, Târgu-Jiu, județul Gorj
Anul II, nr. 9, mai, 2010

EDITORIAL

CĂUTĂRI

Stau și număr secunde în ritmul alert al ceasornicului, dar le adun și le scad mai puțin matematic. Probabilitățile îmi trezesc curiozitatea și-mi propun să răspund la întrebări venite mecanic pe portative deviate din propria-mi ființă, condamnată mereu la căutări aleatorii.

Îmi caut ochelarii – alternativă la pierderea vederii curate din pruncie – și constat că bătrânețea mă

stingherește mai puțin acum, când observ prin lentilele uzate de timp că totul în jur a îmbătrânit odată cu mine.

Gândul recuperator este că-mi simt sufletul tânăr. Mă bucură ideea frumuseții din fiecare făptură, din fiecare lucru... Îmi place să caut fragmentarul, partea într-o realitate a obiectivității reci, conștientizând că fiecare dintre noi este un căutător care permanentizează clipa, așezând neobosit figuri noi în marele joc de puzzle care este viața. Dar, de cele mai multe ori, devenim căutătorii ideii, și nu ai lucrului în sine. Promovăm ideea de sfințenie, dar rămânem departe de a ne împlini și de a ne regăsi în ea.

Ne lăsăm provocați de gândul că ea se împarte ca pâinea, fărămă cu fărămă, ca mana în pustie, în vremea lui Moise, și suntem ferm convinși că o putem dobândi fără stăruință.

Sau de cele mai multe ori vrem să o cumpărăm. Căutăm negociabilul, contractualul. Uităm că la capătul unei astfel de tranzacții nu stă Dumnezeu, ci el, tatăl minciunii, vânzător la tarabe ieftine, ce ne ia ochii cu mărfuri frumos ambalate, dar pierzătoare de suflet.

Și totuși ... știu că sfințenia este atât de aproape și este în fiecare, dar pragul ei este atât de înalt încât deseori ne poticnim și cădem, și-n plecarea frunții îl regăsim pe Dumnezeu.

Stau, număr secunde în ritmul alert al ceasornicului și privesc cu ochelari opacizați strălucirea dumnezeiască în acest început de eclipsă a sfințeniei și mă cuprinde dorul căutărilor, nu de idei, ci ale lucrurilor în sine, singurele care ne mai însuflețesc și ne pot uni cu Dumnezeu prin har.

Monica Sîrbu

CVPRINS:

- Cuvânt la Duminica Samarincii (pag. 2)
- Cuvânt la Duminica Orbului din naștere (pag. 3)
- Înălțarea Domnului (pag. 4)
- Cuvânt la Duminica Sfinților Părinți de la Sinodul I Ecumenic (pag. 6)
- Pagina copiilor (pag. 7)
- Sfinții Împărați Constantin și Elena (pag. 8)
- Cuvânt la Duminica Rusaliilor (pag. 9)
- Sfânta Treime (pag. 10)
- Cuvânt la Duminica Tuturor Sfinților (pag. 11)
- Începutul Postului Sâmpetrului (pag. 12)
- Grupul Parohial de Tineret (pag. 12)
- Aniversare – Singură iubirea... (pag. 12)
- Din teologia copiilor (pag. 12)
- Concurs – „Crezul meu” (pag. 12)
- Cuvânt din Pateric (pag. 12)
- Mihai Eminescu – Rugăciune (pag. 12)

Un frate l-a întrebat pe avva Sisoe:

– Ce să fac, avvo, că am căzut?

– Ridică-te iar.

– M-am ridicat și am căzut iarăși.

– Ridică-te iar și iar.

– Până când?

– Până când vei fi luat sau în bine, sau în cădere; că în ce (stare) este găsit omul, în aceea și pleacă (în lumea cealaltă).

(Pateric – Despre avva Sisoe)

„... iubirea este de o subțirime, de o gingășie, de o duioșie a unei dări de sine pe care noi nu o închipuim, că suntem încă grosolani în biologia noastră și bătărași în neduhovnicia noastră. Dar în sensul acesta vreau să zic că dragostea este o trăire de o deosebită subțirime, a cărei încălcare este o deosebită durere. Iată însă că cel rănit, cel care iubește și se rănește nu este cel care moare: cel care moare este cel ce încalcă dragostea. Cel care iubește se rănește, nu atâta că este lepădat, dar se rănește văzând că cel iubit al lui, pentru păcatul ce îl face împotriva lui, va muri. Dumnezeu, în dragostea Lui, nu a putut să lase pe cel iubit să piară și a luat asupra-Și canonul de pocăință, canonul păcătos, adică crucea și rușinea.”

Părintele Rafail Noica

Credința neclintită este turn întărit. Iar Hristos se face toate celui ce crede.

(Sfântul Marcu Ascetul – Filocalia I)

Biserica Înălțarea Domnului, din Târgu-Jiu
(zona Paralela 45)

2 Mai – Duminică a 4-a după Paști (a Samarinenilor) – Sf. Cv. Ioan 4, 5-42

„În vremea aceea a venit la o cetate a Samariei, numită Sihar, aproape de locul pe care Iacov l-a dat lui Iosif, fiul său; și era acolo fântâna lui Iacov. Iar Iisus, fiind ostenit de călătorie, s-a așezat lângă fântână și era ca la al șaselea ceas. Atunci a venit o femeie din Samaria să scoată apă. Iisus i-a zis: Dă-Mi să beau. Căci ucenicii Lui se duseseră în cetate, ca să cumpere merinde. Femeia samarineancă l-a zis: Cum Tu, care ești iudeu, ceri să bei de la mine, care sunt femeie samarineancă? Pentru că iudeii nu au amestec cu samarinenii. Iisus a răspuns și i-a zis: Dacă ai fi știut darul lui Dumnezeu și Cine este Cel ce-ți zice: Dă-Mi să beau, tu ai fi cerut de la El, și ți-ar fi dat apă vie. Femeia l-a zis: Doamne, nici găleată nu ai, și fântâna e adâncă; de unde, dar, ai apa cea vie? Nu cumva ești Tu mai mare decât părintele nostru Iacov, care ne-a dat această fântână și el însuși a băut din ea și fiii lui și turmele lui? Iisus a răspuns și i-a zis: Oricine bea din apa aceasta va înseta iarăși; dar cel ce va bea din apa pe care i-o voi da Eu nu va mai înseta în veac, căci apa pe care i-o voi da Eu se va face în el izvor de apă curgătoare spre viață veșnică. Femeia a zis către El: Doamne, dă-mi această apă ca să nu mai însetez, nici să mai vin aici să scot. Iisus i-a zis: Mergi și cheamă pe bărbatul tău și vino aici. Femeia a răspuns și a zis: N-am bărbat. Iisus i-a zis: Bine ai zis că nu ai bărbat. Căci cinci bărbați ai avut și cel pe care îl ai acum nu-ți este bărbat. Aceasta adevărat ai spus. Femeia l-a zis: Doamne, văd că Tu ești proroc. Părinții noștri s-au închinat pe acest munte, iar voi ziceți că în Ierusalim este locul unde trebuie să ne închinăm. Și Iisus i-a zis: Femeie, crede-Mă că vine ceasul când nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim nu vă veți închina Tatălui. Voi vă închinați căruia nu știți; noi ne închinăm Căruia știm, pentru că mântuirea din iudei este. Dar vine ceasul și acum este, când adevărații închinători se vor închina Tatălui în duh și în adevăr, că și Tatăl astfel de închinători își dorește. Duh este Dumnezeu și cei ce l se închină trebuie să l se închine în duh și în adevăr. l-a zis femeia: Știm că va veni Mesia care se cheamă Hristos; când va veni, Acela ne va vesti nouă toate. Iisus i-a zis: Eu sunt, Cel ce vorbesc cu tine. Dar atunci au sosit ucenicii Lui. Și se mirau că vorbea cu o femeie. Însă nimeni n-a zis: Ce o întrebi, sau: Ce vorbești cu ea? Iar femeia și-a lăsat găleata și s-a dus în cetate și a zis oamenilor: Veniți de vedeți un om care mi-a spus toate câte am făcut. Nu cumva acesta este Hristosul? Și au ieșit din cetate și veneau către El. Între timp, ucenicii Lui îl rugau, zicând: Învățătorule, mănâncă. Iar El le-a zis: Eu am de mâncat o mâncare pe care voi nu o știți. Ziceau deci ucenicii între ei: Nu cumva l-a adus cineva să mănânce? Iisus le-a zis: Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis pe Mine și să săvârșesc lucrul Lui. Nu ziceți voi că mai sunt patru luni și vine secerișul? Iată zic vouă: Ridicați ochii voștri și priviți holdele că sunt albe pentru seceriș. Iar cel ce seceră primește plată și adună roade spre viața veșnică, ca să se bucure împreună și cel ce seamănă, și cel ce seceră. Căci în aceasta se adevărește cuvântul: Că unul este semănătorul și altul secerătorul. Eu v-am trimis să secerăți ceea ce voi n-ați muncit; alții au muncit și voi ați intrat în munca lor. Și mulți samarineni din cetatea aceea au crezut în El, pentru cuvântul femeii care mărturisea: Mi-a spus toate câte am făcut. Deci, după ce au venit la El, samarinenii îl rugau să rămână la ei. Și a rămas acolo două zile. Și cu mult mai mulți au crezut pentru cuvântul Lui, iar femeii i-au zis: Credem nu numai pentru cuvântul tău, căci noi înșine am auzit și știm că Acesta este cu adevărat Hristosul, Mântuitorul lumii”.

Sfânta Evanghelie de azi ne istorisește o întâlnire minunată. Era la amiazăzi, când Mântuitorul Hristos și ucenicii Lui, într-o căldură fierbinte, ajung într-o vale răcoroasă a Sichemului, unde gădesc un pâlci de arbori care ascund fântâna lui Iacov.

Iisus era cuprins de întristare, fiindcă se dusesese în Ierusalim, și cetatea regilor și a profeților îl respinsese. Ajuns la fântâna lui Iacov, Iisus trimite ucenicii să meargă în oraș să cumpere merinde, iar El se așază lângă fântână, întristat foarte de iudeii din Ierusalim.

Deodată apare o femeie din Samaria, cu un vas în care venea să ia apă, și vede un străin lângă fântână, care nu era altul decât Mântuitorul Iisus Hristos. Acesta, într-o manieră rugătoare, îi spune femeii: „Dă-Mi să beau!” Dar, după un moment de tăcere, samarineanca îi răspunde: „Cum, Tu, iudeu fiind, ceri de la mine să bei, femeie samarineancă fiind eu?” La care Mântuitorul îi răspunde: „Dacă ai fi știut Darul lui Dumnezeu și cine este cel ce-ți zice: dă-mi să beau, tu ai fi cerut de la dânsul și ți-ar fi dat apă vie.”

Darul lui Dumnezeu în lume este Însuși Dumnezeu Fiul Său, Cuvântul întrupat. Despre care apă vorbea Iisus, căci de față erau două. De care apă vorbea Iisus, cea de jos – din adâncime – este izvorul pământesc, apa bunurilor trecătoare, iar cea de sus – izvorul cel ceresc, apa bunurilor nepieritoare, iar samarineanca cugeta numai la cea dintâi.

Astfel, Iisus este chinuit, de la naștere până la patima Crucii, de acea sete a mântuirii sufletelor, care l-a făcut să strige pe Cruce: „Mi-e sete!” Astfel, bunurile din această lume sunt ca apa, ele ne răcoresc un moment, dar îndată setea devine și mai puternică, fiindcă apele pământești nu pot stinge setea sufletului nostru. Sufletul este însetat de cel Nemărginit, fiindcă este nemuritor, iar setea sufletului nu se poate stinge decât cu apa „Darului” pe care Hristos l-a adus în lume, iar această apă vine din Cer, unde își are izvorul. Când Dumnezeu vrea, o picătură ajunge ca să umple sufletul creștinului în Sfânta Împărțășanie: „Cine

va bea din apa pe care o voi da Eu, nu va înseta în veac.”

Acum îi zice femeii samarinece: „Mergi de cheamă pe bărbatul tău.”, iar ea răspunde: „N-am bărbat!” (Ea trăia în concubinaj). „Cinci bărbați ai avut, și cel pe care îl ai acum nu-ți este bărbat.” Această boală este greu de vindecat, dar samarineanca, robită de patima desfrânării, a găsit Darul lui Dumnezeu, care o sfințește, și din păcătoasă cum era se schimbă în apostol al creștinismului.

Nu te teme, suflet păcătos, vino către Iisus și cere-l apa vie, iar EL îți va ierta păcatele, te va mântui!

Preot Constantin Runcanu,

Ctitor al Bisericii „Înălțarea Domnului”

Fondator: Biserica „Înălțarea Domnului”, Târgu-Jiu, str. Victoriei-Săvinești (zona Paralela 45).

Telefoane: 0723.523.449 sau 0745.400.586.

Redactori:

- Preot paroh Marius-Olivian Tănăsie
- Preot Il Gheorghe Ionașcu
- Monica Sîrbu
- Radu-Bogdan Buțu
- Cristian-Ioan Ghiran
- Ionela Neagoe
- Lavinia Blîndu
- Tiberiu Grigoriu.

Colaboratori:

Preot Constantin Runcanu

Redacția are dreptul luării deciziei de publicare și stabilirii datei și formei de apariție, integrală sau parțială, după caz, a materialelor primite spre publicare.

9 Mai – Duminică a VI-a după Paști (a ORBULUI DIN NAȘTERE) – St. Ioan 9, 1-38

„În vremea aceea, trecând Iisus, a văzut un om orb din naștere. Și ucenicii Lui L-au întrebat, zicând: Învățătorule, cine a păcătuit; acesta sau părinții lui, de s-a născut orb? Iisus a răspuns: Nici el n-a păcătuit, nici părinții lui, ci ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu. Trebuie să fac, până este ziua, lucrările Celui ce M-a trimis pe Mine; că vine noaptea, când nimeni nu poate să lucreze. Atât cât sunt în lume, Lumină a lumii sunt. Acestea zicând, a scuipat jos și a făcut tină din scuipat, și a uns cu tină ochii orbului. Și i-a zis: Mergi de te spală în scăldătoarea Siloamului (care se tâlcuiește: trimis). Deci s-a dus și s-a spălat, și a venit văzând. Iar vecinii și cei ce-l văzuseră mai înainte că era orb ziceau: Nu este acesta cel ce ședea și cerșea? Unii ziceau: El este. Alții ziceau: Nu este el, ci seamănă cu el. Dar acela zicea: Eu sunt. Deci îi ziceau: Cum îți s-au deschis ochii? Acela a răspuns: Omul care se numește Iisus a făcut tină și a uns ochii mei; și mi-a zis: Mergi la scăldătoarea Siloamului și te spală. Deci, ducându-mă și spălându-mă, am văzut. Zis-au lui: Unde este Acela? Și el a zis: Nu știu. L-au dus la farisei pe cel ce fusese oarecând orb. Și era sâmbătă în ziua în care Iisus a făcut tină și i-a deschis ochii. Deci iarăși îl întrebau și fariseii cum a văzut. Iar el le-a zis: Tină a pus pe ochii mei, și m-am spălat și văd. Deci ziceau unii dintre farisei: Acest om nu este de la Dumnezeu, fiindcă nu ține sâmbăta. Iar alții ziceau: Cum poate un om păcătos să facă asemenea minuni? Și era dezbinare între ei. Au zis deci orbului iarăși: Dar tu ce zici despre El, că îți-a deschis ochii? Iar el a zis că proroc este. Dar iudeii n-au crezut despre el că era orb și a văzut, până ce n-au chemat pe părinții celui ce vedea. Și i-au întrebat, zicând: Acesta este fiul vostru, despre care ziceți că s-a născut orb? Deci cum vede el acum? Au răspuns deci părinții lui și au zis: Știm că acesta este fiul nostru și că s-a născut orb. Dar cum vede el acum, noi nu știm; sau cine i-a deschis ochii lui, noi nu știm. Întrebați-l pe el; este în vârstă; va vorbi singur despre sine. Acestea le-au spus părinții lui, pentru că se temeau de iudei. Căci iudeii puseseră acum la cale că, dacă cineva va mărturisi că El este Hristos, să fie dat afară din sinagogă. De aceea au zis părinții lui: Este în vârstă; întrebați-l pe el. Deci au chemat a doua oară pe omul care fusese orb și i-au zis: Dă slavă lui Dumnezeu. Noi știm că Omul Acesta e păcătos. A răspuns deci acela: Dacă este păcătos, nu știu. Un lucru știu: că fiind orb, acum văd. Deci i-au zis: Ce îți-a făcut? Cum îți-a deschis ochii? Le-a răspuns: V-am spus acum și n-ați auzit? De ce voiți să auziți iarăși? Nu cumva voiți și voi să vă faceți ucenici ai Lui? Și l-au ocărât și i-au zis: Tu ești ucenic al Aceluia, iar noi suntem ucenici ai Lui Moise. Noi știm că Dumnezeu a vorbit lui Moise, iar pe Acesta nu-L știm de unde este. A răspuns omul și le-a zis: Tocmai în aceasta stă minunea: că voi nu știți de unde este și El mi-a deschis ochii. Și noi știm că Dumnezeu nu-i ascultă pe păcătoși; dar de este cineva cinstitor de Dumnezeu și face voia Lui, pe acesta îl ascultă. Din veac nu s-a auzit să fi deschis cineva ochii unui orb din naștere. De n-ar fi Acesta de la Dumnezeu n-ar putea să facă nimic. Au răspuns și i-au zis: În păcate te-ai născut tot, și tu ne înveți pe noi? Și l-au dat afară. Și a auzit Iisus că l-au dat afară. Și, găsindu-l, i-a zis: Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu? El a răspuns, zicând: Dar cine este, Doamne, ca să cred în El? Și a zis Iisus: L-ai și văzut! Și Cel ce vorbește cu tine, Acela este. Iar el a zis: Cred, Doamne! Și s-a închinat Lui.”

CREDINȚĂ ȘI FAPTE BUNE

„Iar El a zis: Cred, Doamne, și s-a închinat Lui”. (Ioan 9, 38)

Orice pericopă evanghelică citită la Sfânta Liturghie ne poartă cu sufletul și mintea în urmă cu aproape două mii de ani, în timpul vieții și activității pământești a Mântuitorului, prin atâtea locuri și peisaje din Țara Sfântă, printre atâtea oameni de toate vârstele și categoriile sociale. Două lucruri de seamă cuprinde Sfânta Evanghelie a duminicii a șasea după Paști: deschiderea ochilor orbului și cugetul viclean al fariseilor, căci Domnul a luminat pe cel orb, iar invidia a întunecat pe cei ce vedeau.

Biserica ne îndeamnă să zicem: „La ochii sufletului fiind orbit, la Tine, Hristoase vin, ca și orbul cel din naștere, cu pocăință strigând către Tine: Tu, celor din întuneric ești lumina cea prealuminoasă.”

Vindecarea orbului depășește orice logică și pricepere omenească, căci știința și medicina se ocupă de vindecarea organismului bolnav în timp, dar nu a unui betesuș trupesc din naștere.

Omul s-a născut orb „ca să se arate lucrurile lui Dumnezeu într-însul.”

Mântuitorul Iisus Hristos înlătură credința înșelătoare despre suflet a elinilor și a fariseilor, căci orbul nu putea păcătui înainte de naștere, iar părinții lui răspundeau pentru păcatele lor, căci spune Sfânta Scriptură: „Sufletul care a greșit, acela va muri.” (Iezechiel 18, 4)

Vindecarea a făcut-o Însuși Domnul cu mâinile Sale și n-a

folosit doar cuvântul pentru lucrare Cel care doar cu porunca a creat întreaga lume. A scuipat pe pământ și a făcut tină ca să arate că din acel praf din care a fost creat la început întregul trup ne creează acum și partea care lipsește. Domnul ne arată acum puterea Sa creatoare care este prima lucrare, iar apoi prin poruncă și trimitere la scăldătoarea Siloamului (care se tâlcuiește trimis) ne arată mântuirea venită prin apă.

Atunci când ieșim din apa tainică a Botezului, atunci vedem cu adevărat, atunci ne strălucește lumina harului, căci ea ne spală necurăția și întinările păcatelor. Toți cei care ne spălăm la apa Siloamului vedem lumina cea duhovnicească „ce luminează pe tot omul ce vine în lume.”

Iudeii, însă, „n-au văzut” minunea, nici cuvintele n-au vrut să le învețe, nici faptele nu i-au cumițit și nici alte minuni n-au stârnit în sufletele lor evlavie, ci nemulțumirea lor trufașă. S-au străduit să arate că nu Hristos a fost Cel care l-a vindecat. Orbul l-a propovăduit pe Mântuitorul, iar prin mărturia predicii lui i-a atribuit harul, L-a laudat pe Binefăcător.

Iudeii s-au mirat că a fost orb din naștere, i-au căutat pe părinții lui și au cercetat totul cu acrivie ca să afle vreun pretext să dezmințască minunea. Ei sunt copiii „necredinței” precum părinții lor necredincioși, care „n-au văzut” minunile din Egipt. Au fost salvați din războaie în chip preaminunat, hrăniți cu mană trimisă din cer, luminați de un stâlp de foc și n-au iubit Legea, iar harul l-au urât.

Noi, creștinii, trebuie să fim fiii credinței, adevărați fii ai lui Dumnezeu și următori ai lui Iisus Hristos cel Înviat. Să lucrăm până ce este ziua și să trăim în lumina binelui și a frumosului cu pildă vrednică de urmat pentru cei din jur.

Preot Marius-Olivian Tănăsie

13 Mai - ÎNĂLȚAREA DOMNULUI (ZIUA FRĂTOR) - Sf. Cv. Luca 24, 36-53

„În vremea aceea, după ce S-a sculat din morți, Iisus a stat în mijlocul lor și le-a zis: Pace vouă. Iar ei, înspăimântându-se și înfricoșându-se, credeau că văd duh. Și Iisus le-a zis: De ce sunteți tulburați și pentru ce se ridică astfel de gânduri în inima voastră? Vedeți mâinile Mele și picioarele Mele, că Eu însumi sunt; pipăiți-Mă și vedeți, că duhul nu are carne și oase, precum Mă vedeți pe Mine că am. Și zicând acestea, le-a arătat mâinile și picioarele Sale. Iar ei încă necrezând de bucurie și minunându-se, El le-a zis: Aveți aici ceva de mâncare? Iar ei i-au dat o bucată de pește fript și dintr-un fagure de miere. Și luând, a mâncat înaintea lor. Și le-a zis: Acestea sunt cuvintele pe care le-am grăit către voi fiind încă împreună cu voi, că trebuie să se împlinească toate cele scrise despre Mine în Legea lui Moise, în proroci și în psalmi. Atunci le-a deschis mintea ca să priceapă Scripturile. Și le-a spus că așa este scris și așa trebuie să pătimească Hristos și așa să învieze din morți a treia zi. Și să se propovăduiască în numele Său pocăința spre iertarea păcatelor la toate neamurile, începând de la Ierusalim. Voi sunteți martorii acestora. Și iată, Eu trimit peste voi făgăduința Tatălui Meu; voi însă ședeți în cetate, până ce vă veți îmbrăca cu putere de sus. Și i-a dus afară până spre Betania și, ridicându-și mâinile, i-a binecuvântat. Și pe când îi binecuvânta, S-a despărțit de ei și S-a înălțat la cer. Iar ei, închinându-se Lui, s-au întors în Ierusalim cu bucurie mare. Șierau în toată vremea în templu, laudând și binecuvântând pe Dumnezeu. Amin.”

CUVANT LA ÎNĂLȚAREA DOMNULUI AL SFÂNTULUI IOAN CUVRĂ DE AVR

„Deci, Domnul Iisus, după ce a grăit cu ei, S-a înălțat la cer și a șezut de-a dreapta lui Dumnezeu”.
(Marcu 16, 19)

Ce sărbătoare este astăzi? Este o sărbătoare înaltă și mare, care covârșește mintea omenească, și vrednică de marea bunătațe a Aceluia ce a așezat-o, adică a lui Dumnezeu. Astăzi neamul omenesc iarăși s-a împăcat cu Dumnezeu. Astăzi vrăjmășia cea îndelungată s-a ridicat, războiul cel îndelungat s-a sfârșit. Astăzi s-a încheiat o minunată pace, care niciodată nu se putea aștepta. Căci cine ar fi nădăduit că Dumnezeu iarăși se va împăca cu oamenii? Nu pentru că Domnul era vrăjmaș al oamenilor, ci pentru că robul era ușuratic la minte; nu pentru că Stăpânul era aspru, ci pentru că robul era nemulțumit.

Voiești să știi cum noi am întărit asupra noastră pe acest Domn plin de dragoste și de prietenie? Este neapărat trebuitor să cunoaștem fondul vrăjmășiei de mai înainte, pentru ca atunci când vedem că noi, care eram vrăjmașii lui Dumnezeu, iarăși am fost cinstiți, să ne minunăm de dragostea Aceluia. Și să nu credeți că acea schimbare s-ar fi făcut în urma propriilor noastre merite, ci mai vârtos să nu încetați a recunoaște mărima harului dumnezeiesc și de-a pururea să mulțumiți Lui pentru mărirea darurilor Sale.

Așadar, voiești să știi cum am întărit asupra noastră pe acest Domn iubitor de oameni, plin de dragoste, bun, care toate le-a întocmit spre binele nostru? Dumnezeu hotărâse odinioară a stârpi tot neamul nostru, și așa de tare Se mâniase asupra oamenilor, încât voia să-i stârpească împreună cu femeile, cu copiii, cu dobitoacele și cu tot pământul. El chiar spusese: „Voi pierde de peste tot pământul pe omul pe care l-am făcut! De la om până la dobitoc și de la târătoare până la păsările cerului, tot voi pierde, căci îmi pare rău că le-am făcut” (Facerea 6, 7). Dar nu omenirea în sine ura El, ci răutatea ei.

Și noi, care păream nevrednici de pământ, astăzi ne-am înălțat la cer. Noi, care nu eram vrednici de nicio cinste pe pământ, ne-am înălțat la împărăția cea de sus și am trecut peste ceruri și am ajuns la tronul cel dumnezeiesc; și acea natură, care fusese alungată din rai de către heruvimi, astăzi s-a ridicat mai presus de heruvimi. Dar cum s-a săvârșit această mare minune? Cum ne-am ridicat noi la această înălțime, noi care am mâniat pe Domnul și nu păream vrednici nici de pământ? Cum s-a înlăturat acel război? Cum s-a împlânzit acea mânie? Cum? Căci aceasta este de mirare, că nu noi, ci El, Care cu dreptate Se mâniase pe noi, ne-a chemat la pace și a întemeiat pacea. Cum, El a fost

atacat și El cheamă la pace? Negreșit, căci El este Dumnezeu și de aceea ne cheamă pe noi, ca un Părinte plin de dragoste.

Să vedem, cum se face aceasta? Mijlocitorul păcii este Fiul Aceluia Care ne cheamă la pace; nu un om sau înger, sau arhanghel, ori vreun altul dintre slujitorii lui Dumnezeu, ci Însuși Fiul lui Dumnezeu este mijlocitor. Și ce face Mijlocitorul? Ceea ce se cuvine mijlocitorului. Precum atunci când doi sunt învrăjbiți se pune între dâșii un al treilea și potolește mânia unuia și a altuia, așa a făcut și Hristos. Dumnezeu Se mâniase pe noi și noi ne abătusem de la Dumnezeu, dar Hristos a intervenit între noi și a împăcat amândouă părțile. Dar cum S-a făcut El mijlocitor? Pedepsa pe care noi o merităm de la Tatăl, El a luat-o asupra Sa; din partea lui Dumnezeu El a suferit pedeapsa, din partea omenirii celei învrăjbite cu Dumnezeu - ocara.

Voiești să știi cum le-a luat pe amândouă asupra Sa? „Hristos, ne-a răscumpărat din blestemul legii, făcându-Se pentru noi blestem” (Galateni 3, 13). Acum vezi că El a răbdat pedeapsa cea pusă din partea lui Dumnezeu? Dar iată cum a luat asupra Sa și ocara ce vine de la oameni. Zice psalmistul: „Ocarile celor ce Te ocărăsc pe Tine au căzut asupra mea” (Psalmul 68, 11). Așa a ridicat El vrăjmășia și n-a încetat a face și a suferi toate, până ce iarăși a împăcat cu Dumnezeu pe vrăjmașul lui Dumnezeu. Și ziua de astăzi este pricina acestor bunătați.

El a luat pârgha naturii noastre (adică natura omenească în a ei desăvârșire) și a dat-o iarăși Tatălui, făcând ca un lucrător de pământ care aduce lui Dumnezeu pârgha roadelor, ca prin aceasta Dumnezeu să binecuvânteze tot câmpul. El a adus Tatălui pârgha naturii omenești și Tatăl a admirat jertfa, și pentru vrednicia Celui ce a adus jertfa, și pentru însăși curăția jertfei. Așa că Tatăl a luat-o cu mâinile Sale și a pus-o lângă Sine, zicând: „Șezi de-a dreapta Mea” (Psalmul 109, 1).

Dar cărei naturi a grăit Dumnezeu? Către natura cea omenească ori către natura cea dumnezeiască a lui Hristos? Arătat este că aceleia căreia îi spusese odinioară: „Pământ ești și în pământ te vei întoarce” (Facerea 3, 19).

Nu era destul că natura omenească, prin Hristos, s-a ridicat la cer? Nu era destul că ea a ajuns în lăcașul îngerilor? Nu era, oare, această cinste negrăită? Însă ea a trecut mai presus de îngeri, s-a înălțat peste arhangheli, peste heruvimi și serafimi, și nu s-a oprit până ce a șezut pe tronul lui Dumnezeu. Socotește cât de jos stătea înainte natura omenească și cât de sus s-a ridicat! Nu se putea să cadă mai jos decât căzuse omenirea, și nici mai sus nu putea a se ridica decât a ridicat-o Hristos. Căci natura omenească, prin Hristos, s-a ridicat la cer. Și ce însușiri avea această natură mai înainte? Eu mă opresc bucuros la înjosirea naturii noastre, pentru ca să recunosc mai bine uimitoarea ei înălțare, prin bunătața Domnului. Noi eram pulbere și cenușă. Dar cel puțin aceasta nu era urmare a vinovăției

noastre, ci din cauza slăbiciunii naturii noastre, că oamenii se făcuseră mai fără de minte decât dobitoacele, după cum zice și psalmistul: „Alăturatu-s-a dobitoacelor celor fără de minte și s-a asemănat lor” (Psalmul 48, 12). A se asemăna cu dobitoacele cele fără de minte înseamnă a fi încă mai înjosit decât ele. Adică, la dobitoace, lipsa de minte este ceva natural, nevinovat, dar o ființă înzestrată cu minte a se pogori până la lipsirea de minte, aici este vinovăția voinei. Așadar, oamenii au căzut mai jos decât dobitoacele, s-au făcut mai nemulțumitori, mai nebuni, mai vârtoși, mai înjosiți, mai nesimțitori decât pietrele.

Ce trebuie să zic? Cum să mă exprim? Această nevrednică omenire, cea mai fără de minte decât toate, s-a ridicat astăzi peste toate. Astăzi îngerii au văzut ceea ce de mult doreau să

durerea, când vedeau că se desparte de dânșii Izbăvitorul lor, Dascălul și Sprijinitorul cel plin de dragoste, cel blând și bun? De aceea li s-au arătat îngerii; ei trebuiau să aline durerea ucenicilor pentru ducerea Domnului de la dânșii, prin făgăduința revenirii Lui. „Acest Iisus, care S-a înălțat de la voi la cer, așa va veni, precum L-ați văzut mergând la cer”. Vă pare rău că El se ia de la voi, însă nu vă întristați, El iarăși va veni. Aceasta este întâia pricină a arătării îngerilor.

Pentru a doua pricină, nu mai mică decât prima, îngerul a adăugat: „El S-a înălțat”, adică S-a înălțat, S-a ridicat la cer. Distanța era prea mare și ochii omenesți nu puteau să privească trupul ce se înălța până a ajuns la cer. Precum o pasăre, care se ridică la înălțime, se ascunde tot mai mult de ochii noștri, așa și trupul lui Hristos, cu cât mai sus se ridica, cu atât mai mult se depărta de ochii ucenicilor, fiindcă slăbiciunea vederii nu putea să urmărească lungimea distanței. De aceea s-au înfățișat îngerii, spre a încredința pe ucenici despre înălțarea Sa la cer, ca ei să nu creadă că El a fost luat la cer ca Ilie. Ilie a fost luat ca un rob al lui Dumnezeu, iar Iisus ca Domn; Ilie cu o căruță de foc, Iisus a fost luat de un nor, căci și Tatăl, precum zice Isaia, „șade pe nor” (Isaia 19, 1). Ilie, la înălțarea sa, a slobozit cocorul său asupra ucenicului său Elisei; dar Iisus, după ce S-a înălțat, a făcut să se pogoare asupra ucenicilor Săi darurile Harului și a făcut nu numai un proroc, ci mii de proroci, care au fost cu mult mai mari și mai slăviți decât Elisei.

Așadar, iubitorilor, să priveghem și să îndreptăm ochii duhului nostru la a doua venire a Domnului. Apostolul Pavel zice: „Însuși Domnul într-o poruncă, la glasul arhangelului, Se va pogori din cer, și cei morți întru Hristos vor învia întâi. După aceea, noi cei vii, care vom fi rămași, vom fi răpiți împreună cu ei în nori, întru întâmpinarea Domnului” (I Tesaloniceni 4,

16-17). Însă nu toți. Ascultă ce zice Hristos: „Atunci vor fi două măcinând la moară, una se va lua, alta se va lăsa; în noaptea aceea vor fi doi într-un pat, unul se va lua, altul se va lăsa” (Matei 24, 41; Luca 17, 34). Ce înseamnă aceste vorbe neînțelese? Cele de la moară sunt săracii și chinuții (la iudeii antici, slujnicele sau roabele erau datoare să macine făina în râșniță), cei din pat sunt bogății, care au și comoditate, și prisosință. Domnului voiește așadar să spună că atât dintre săraci, cât și dintre bogății, numai unii se vor mântui, alții însă vor pieri. Dreptii vor fi răpiți în nori, spre întâmpinarea Domnului, iar păcătoșii vor fi lăsați și dați osândeii.

Când un rege vizitează o cetate, obișnuiesc a ieși înaintea lui cei ce îi sunt favoriți; iar criminalii se țin în cetate, spre a aștepta pedeapsa lor. Tot așa va fi când Domnul va veni la judecată. Vom fi, oare, și noi atunci duși spre întâmpinarea Lui? Ah, eu cunosc păcatele mele și nevrednicia mea!

Deci, să nu se laude bogatul întru bogăția sa și săracul să nu se creadă mizerabil și nenorocit. Mai vârtos fericit, și sigur fericit, și de trei ori fericit este cel care se va arăta vrednic în ziua aceea a ieși întru întâmpinarea Domnului, de ar fi el și cel mai sărac decât toți. Iar noi, păcătoșii, să ne tânguim pe noi înșine și nu numai să ne tânguim, dar să ne îmbunătățim, să ne schimbăm, pentru ca toți să primim cu vrednicie pe împăratul îngerilor și să putem gusta cea sfântă fericire întru Hristos Domnul nostru, Care fie proslăvit împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, în vecii vecilor. Amin.

(www.crestinortodox.ro)

vadă. Astăzi arhangelii privesc cele pe care de mult așteptau să le vadă. Ei au văzut natura noastră strălucind de pe Tronul cel împărătesc, strălucind în slava și frumusețea cea nemuritoare. Căci acum, când natura omenească i-a covârșit cu cinstea, ei totuși se bucură, așa cum mai înainte jeleau înjosirea noastră. Deși heruvimii alungaseră omenirea din rai, totuși jeleau soarta ei.

Dacă oamenii simt compătimire pentru alții, cu atât mai mult îngerii au simțit compătimire pentru noi, căci ei sunt mai plini de iubire decât oamenii. De aceea se arată îngerii pretutindeni unde se vorbește despre reînălțarea omenirii, atât la Nașterea lui Hristos, cât și la învierea Sa din mormânt.

Astăzi, la Înălțarea Mântuitorului la cer, iată ce se zice în istoria Apostolilor despre îngerii: „... doi bărbați au stat înaintea lor în haine albe, care au și zis: Bărbați galileeni, ce stați căutând spre cer? Acest Iisus, care S-a înălțat de la voi la cer, așa va veni, precum L-ați văzut mergând la cer” (Fapte I, 10-11).

Ascultați acum cu luare aminte. Pentru ce vorbesc ei așa? Nu aveau oare ucenicii ochi? Nu văzuseră ei înșiși ceea ce s-a petrecut? Nu spune evanghelistul că S-a înălțat înaintea ochilor lor? (Fapte I, 9). Pentru ce, oare, s-au înfățișat atunci îngerii și le-au spus că El S-a înălțat la cer? Pentru două pricini:

Întâi, fiindcă ucenicii erau întristați pentru despărțirea de Hristos. Cum că ei în adevăr erau triști, aflăm din cuvintele Domnului: „Nimeni dintre voi nu mă întreabă: Unde Te duci? Ci, fiindcă v-am spus acestea, întristarea a umplut inima voastră” (Ioan 16, 5-6).

Când noi ne despărțim de prieteni și de rude, ne pare rău. Cum ar fi putut acum ucenicii să nu jelească și să nu simtă

16 Mai – Duminică a VI-a după Paști

CA SFINȚILOR PĂRINȚI DE LA SINODUL I ECUMENIC (NICEEA) – Sf. Ev. Ioan 17, 1-13

„În vremea aceea Iisus, ridicând ochii Săi la cer, a zis: Părinte, a venit ceasul! Preaslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul să Te preaslăvească. Precum l-ai dat stăpânire peste tot trupul, ca să dea viață veșnică tuturor acelor pe care Tu i-ai dat Lui. Și aceasta este viața veșnică: Să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Iisus Hristos pe Care L-ai trimis. Eu Te-am preaslăvit pe Tine pe pământ; lucrul pe care Mi l-ai dat să-l fac, l-am săvârșit. Și acum, preaslăvește-Mă Tu, Părinte, la Tine Însuși, cu slava pe care am avut-o la Tine, mai înainte de a fi lumea. Arătat-am numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat Mie din lume. Ai Tăi erau și Mie Mi i-ai dat și cuvântul Tău l-au păzit. Acum au cunoscut că toate câte Mi-ai dat sunt de la Tine; pentru că cuvintele pe care Mi le-ai dat le-am dat lor, iar ei le-au primit și au cunoscut cu adevărat că de la Tine am ieșit, și au crezut că Tu M-ai trimis. Eu pentru aceștia Mă rog; nu pentru lume Mă rog, ci pentru cei pe care Mi i-ai dat, că ai Tăi sunt. Și toate ale Mele sunt ale Tale, și ale Tale sunt ale Mele și M-am preaslăvit întru ei. Și Eu nu mai sunt în lume, iar ei în lume sunt și Eu vin la Tine. Părinte Sfinte, păzește-i în numele Tău, în care Mi i-ai dat, ca să fie una precum suntem și Noi. Când eram cu ei în lume, Eu îi păzeam în numele Tău, pe cei ce Mi i-ai dat; și i-am păzit și n-a pierit niciunul dintre ei, decât fiul pierzării, ca să se împlinească Scriptura. Iar acum, vin la Tine și acestea le grăiesc în lume, ca să fie deplină bucuria Mea în ei.”

CA TOȚI SĂ FIE UNA!

Sfânta Evanghelie de astăzi, rânduită să se citească în duminica Sfinților Părinți de la Sinodul I Ecumenic de la Niceea (azi Iznik în Turcia) din 325, cuprinde așa-numita Rugăciune arhierescă a Mântuitorului, în care El știe că a venit ceasul preamăririi Sale prin patimi, moarte și înviere. Ca purtător și al firii omenești, El se roagă Tatălui pentru Sine, ca să fie proslăvită firea Sa omenească prin jertfa și învierea Sa, pentru că slava Sa ca Dumnezeu, pe care o are mai înainte de a fi lumea, o are neștirbită. De asemenea, se roagă pentru ucenicii Săi și pentru toți cei care vor crede în El, precum unii, și ceilalți să fie împreună cu El în slava vieții veșnice. Se roagă mai ales „ca toți să fie una”, pentru ca toți cei ce vor crede în El să ajungă la comuniunea ce are ca model însăși unitatea Sfintei Treimi. De aici, și îndemnul pe care îl face Sfânta noastră Biserică „să ne iubim unii pe alții, ca într-un gând să mărturisim: Pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfântul Duh, Treimea cea de o ființă și nedespărțită”. Această rugăciune are un bogat conținut teologic și arată ascultarea Sa, pe care o are față de Tatăl „până la moarte”, vindecând astfel neascultarea noastră, alegerea ucenicilor din lume, cărora li S-a descoperit pe Sine și care „au cunoscut cu adevărat că de la Tine am ieșit, și au crezut că Tu M-ai trimis” (versetul 8). Sfântul Chiril al Alexandriei spune că, în capitolul 17 din Sfânta Evanghelie de la Ioan, Mântuitorul se roagă ca arhieru, mijlocind pentru popor. Însă spre deosebire de arhierul Legii Vechi, al Vechiului Testament, „El nu are nevoie să aducă zilnic jertfe, ca arhierii: întâi pentru păcatele lor, apoi pentru ale poporului, căci El a făcut aceasta o dată pentru totdeauna, aducându-Se jertfă pe Sine însuși... El a intrat o dată pentru totdeauna în Sfânta Sfințelor (din ceruri), nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, și a dobândit o veșnică răscumpărare” (Evr. 6, 27; 9, 12). Această jertfă adusă de Mântuitorul Hristos, o dată pentru totdeauna, se actualizează sub formă nesângeroasă în fiecare Sfântă Liturghie, prin darurile de pâine și vin aduse de credincioși, care se prefac, prin pogorârea Sfântului Duh, în Trupul și Sângele lui Hristos, cu care noi ne împărtășim spre iertarea păcatelor, tămăduirea sufletului și a trupului și spre viața de veci. „Adevărat, adevărat zic vouă, dacă nu veți mânca trupul Fiului Omului și nu veți bea sângele Lui, nu veți avea viață în voi. Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viață veșnică, și Eu îl voi învia în ziua cea de apoi” (Ioan 6, 53-54); căci „Că acesta este Sângele Meu, al Legii celei noi, care pentru mulți se varsă spre iertarea păcatelor.” (Matei 26, 28).

Mântuitorul se mai roagă ca atât ucenicii, cât și cei ce vor crede, să fie păziți de lucrarea celui rău, căci, așa cum le spune ucenicilor, „Iată satana v-a cerut să vă cearnă ca pe grâu, dar Eu m-am rugat să nu piară credința voastră” și ne îndeamnă „Privegheați și vă rugați, ca să nu intrați în ispită.” (Matei 26, 41). Dar diavolul, vrăjmașul și urătorul a tot binele, n-a putut răbda pacea pe care au primit-o creștinii după cele trei secole de persecuții, prin Edictul de toleranță religioasă de la Milano, dat de Constantin cel Mare în ianuarie 313, prin care se acorda libertate creștinilor de a-și practica deschis și nestingheriți

credința, și a pornit o altă luptă, din interior de data aceasta, prin intermediul ereziilor (învățăturilor greșite). Astfel, se ridică Arie, creștin și chiar preot al Bisericii din Alexandria, care începe să rostească blasfemii la adresa Fiului lui Dumnezeu, socotindu-L că nu este Dumnezeu, spunând că este creatură, că este zidire și creație, nu Dumnezeu – Creator, că a fost un timp în care El n-ar fi existat și alte lucruri lipsite de evlavie, pentru că el cugeta omenește cele dumnezeiești. Întrucât toate încercările de a-l aduce pe calea cea bună au rămas fără rezultat, iar tulburarea produsă de el se întindea, împăratul Constantin cel Mare convoacă Sinodul de la Niceea în 325. La acest sinod au luat parte 318 episcopi, care au condamnat pe Arie și învățăturile sale și au stabilit primele 7 articole din Crez, pe care le rostim la fiecare Sfântă Liturghie și prin care mărturisim credința dreaptă despre dumnezeirea Tatălui și a Fiului. Următoarele 5 articole din crez au fost alcătuite la Sinodul al II-lea ecumenic din Constantinopol din 381.

Pentru că, în timpurile în care trăim, ereziile s-au înmulțit, împlinindu-se astfel cuvântul Sfântului Apostol Pavel, care spune: „Căci va veni o vreme când nu vor mai suferi învățătura sănătoasă, ci - dornici să-și desfăteze auzul - își vor grămădi învățători după poftele lor, și își vor întoarce auzul de la adevăr și se vor abate către basme.” (II Tim. 4, 3-4)

Vom ilustra răutatea ereziei printr-un cuvânt din *Patericul* egiptean: Se spunea despre avva Agathon că odată au venit la dânsul câțiva frați, căci au zis că au mare discernământ. Și vrând să-l încerce dacă se mânia i-au zis: - Tu ești Agathon? Am auzit că ești curvar și plin de mândrie. - Da. - Flecar și bărfitor? - Eu sunt acela. - Tu ești Agathon, ereticul? El însă a răspuns: „Nu sunt eretic”. Atunci ei l-au întrebat: „De ce ai acceptat tot ce ți-am spus până acum, iar ultimul cuvânt nu l-ai suportat?”. El răspunde: Cele dintâi acuze mi le însușesc, pentru că sunt de folos sufletului meu. Dar a fi eretic înseamnă a te desparti de Dumnezeu, și eu nu vreau să mă despart de Dumnezeu. Ei l-au ascultat și, minunându-se de discernământul lui, au plecat zidiți sufletește.

Preot Gheorghe Ionașcu

PAGINA COPIILOR

САНВЯТАМ ІМПРЕВНА!

О РУСАЦІВНЕ

РУСАЦІВНЕ ІА ГУСТАРЕА ДЕ ДІМІНЕАТІА

Bine voi cuvânta pe Domnul în toată vremea, pururi lauda Lui în gura mea... ochii tuturor, Doamne, spre Tine nădăjduiesc și Tu le dai lor hrană la bună vreme. Deschizi Tu Sfântă mâna Ta și saturezi pe tot cel viu de bunăvoință. Drept este Domnul în toate căile Sale și cuvios în toate lucrurile Sale. Aproape este Domnul de toți cei ce-L cheamă pe El întru adevăr... Aliluia. Aliluia. Aliluia.

САНЕ ТУСАМ ІМПРЕВНА!

РІСПУНСВІ

ДИН НУМĂРЪЛ ТРЕСУТ

Ghicitori

1. Sfântul Gheorghe
2. cruce

Drumul

Nici nu poate exista vreo explicație, deoarece timpul este același: o oră și 20 de minute înseamnă, de fapt, 80 de minute. Cât face la dus, tot atât face și la întors. Poate că această problemă pare ușoară, dar foarte mulți oameni greșesc din neatenție; li se par timpi diferiți, deoarece mintea omului este învățată de cele mai multe ori să transforme totul în sistem zecimal, unitatea fiind de 100, nu de 60, cum este în cazul orelor.

GHICITORI

De-a fost bine,
de-a fost greu,
Roagă-te lui ... !

Agățată-i de perete
Ruga ta spre cer s-o ndrepte!

CĂRȚI SFINTE

Biblia, Viețile Sfinților, Patericul, Proloagele sunt doar câteva din cărțile minunate și de mult folos sufletesc, pe care călugării vor să le aibă și să le citească. „Faceți acestea și vă puteți mântui: totdeauna bucurați-vă, neîncetat vă rugați, pentru toate mulțumiți!” – acesta este unul din frumoasele îndemnuri pe care le găsim în aceste cărți pline de

lumină și sfântă bucurie. Și tot despre cărți vorbeau, odată, doi călugări de la un mic schit. Primul i-a mărturisit celuilalt faptul că nu avea prea multe cărți în chilia sa. Cel de-al doilea i-a răspuns:

- Nici eu nu am prea multe. Dacă eu ți-aș da o carte, atunci amândoi am avea același număr de cărți. Dacă tu, în schimb, mi-ai da o carte din ale tale, atunci eu aș avea de două ori mai multe cărți decât tine.

Câte cărți avea fiecare călugăr în chilie?

CE ÎNSEAMNĂ NUMELE MEU?

Elena – din greacă: torță, făclie luminoasă, strălucirea soarelui, acest nume arătându-ne că omul bun și credincios, prin exemplul vieții sale, este pentru toți cei din jurul său asemenea unei făclii luminoase ce alungă întunericul, arătând tuturor calea cea dreaptă, căci omul bun aduce lumină și pace în mijlocul celor între care trăiește – „Cel ce cunoaște este ca și lumânarea aprinsă, de la care pot lua lumină mii de alte lumânări.” – Sfântul Ioan Gură de Aur
Derivate: Ileana, Ilinca, Lili, Lenuța, Lenuș, Neli.

Sfânta Elena a fost mama Sfântului Împărat Constantin cel Mare.

Din porunca sa au fost făcute săpături pe Muntele Golgota, fiind descoperită Sfânta Cruce pe care a fost răstignit Mântuitorul.

Tot la îndemnul ei au fost ridicate numeroase biserici și mănăstiri, Sfânta Elena rămânând un exemplu de bunăvoință, fiind recunoscută dragostea cu care împărțea pomeni săracilor și prizonierilor.

Sărbătoarea Sfinților Împărați Constantin și Elena este pe 21 mai.

haină și de la pantaloni.

Dar iată veni stăpânul grădinii. Mitică îndată ce-l văzu, alergă să iasă prin crăpătura, pe unde venise. Nenorocire ... din cauza buzunarelor pline nu mai reuși să fugă. Stăpânul îl prinse, îi luă merele și-i dădu o strașnică bătaie. Apoi, dându-l afară din grădină, îi zise: să nu mai furi; hoțul, pe lângă faptul că se face de rușine, mai ia și bătaie.

НОТЪЛ ПЕДЕСІТ

Mitică, băiat ștrengar și deprins să fure, văzu într-o zi în grădina unui gospodar un măr încărcat cu cele mai frumoase mere. Pândi să nu-l vadă cineva și se strecură, printr-o crăpătură a gardului, în grădină. Aici își umplu cu mere buzunarele de la

ДУМІНЕСА

Ieremovici-Dubău

Dumnezeu a cuvântat:
Șapte zile eu v-am dat,
Șase zile să lucrați,
Traiul să vi-l câștigați;
Iar a șaptea-i ziua Mea,
Sfântă voi o veți ținea!

Dumnezeu ce-a cuvântat,
De noi toți va fi urmat.

ГРІЗА МĂМЕІ

De are-o grădiniță, de are-o copiliță
E grija mămiței! Din sufletul fetei
Să scoată neghina, să curețe grădina.
Buruiana crește, neghina sporește
Când nu se plivește! Și-a cui e astă vină
Că vezi, e-atâta neghină,
Printre fete și-n grădină!

Pagină realizată de
Radu-Bogdan Buțu

21 Mai – Sfantul Mari Împăratul, Întocmai cu Apostolii, Constantin și Mama sa, Elena (Odoana) Prăznicul Înalțării Domnului: Dezlegare la Peste) – Sf. Cv. Ioan 10, 1-9

„Zis-a Domnul către iudeii care veniseră la Dânsul: adevărat, adevărat zic vouă: Cel ce nu intră pe ușă, în staulul oilor, ci sare pe aiurea, acela este fur și tâlhar. Iar cel ce intră prin ușă este păstorul oilor. Acestuia portarul îi deschide și oile ascultă de glasul lui, și oile sale le cheamă pe nume și le mână afară. Și când le scoate afară pe toate ale sale, merge înaintea lor, și oile merg după el, căci cunosc glasul lui. Iar după un străin, ele nu vor merge, ci vor fugi de el, pentru că nu cunosc glasul străinilor. Această pildă le-a spus-o Iisus, dar ei n-au înțeles ce înseamnă cuvintele Lui. A zis deci iarăși Iisus: Adevărat, adevărat zic vouă: Eu sunt ușa oilor. Toți câți au venit mai înainte de Mine sunt furi și tâlhari, dar oile nu i-au ascultat. Eu sunt ușa: de va intra cineva prin Mine, se va mântui; și va intra și va ieși și pășune va afla”.

Marele între împărați, fericitul și pururea pomenitul Constantin, a fost fiul lui Constanțiu Clor și al cinstitei Elena. Și era pe vremea când crutul împărat Dioclețian își luase însoțitori, la cârmuirea întinsei împărății a romanilor, așa încât, partea de răsărit a împărăției, o cârmuia însuși împăratul Dioclețian, având, la rândul lui, ca ajutor, pe ginerele său Galeriu, iar capitală era poarta Asiei, Nicomidia. Partea de apus avea ca împărat pe Maximian Hercule, însoțit de fiul său, Maxențiu, iar, ca ajutor, pe Constanțiu Clor, tatăl Sfântului Constantin și soțul Sfintei Elena, capitala fiind la Roma. Și avea Constanțiu, sub stăpânirea sa, întinse ținuturi: Galia, Spania și Britania. Dar, pe când, în toate părțile împărăției, creștinii îndurau cele mai crunte prigoniri, în ținuturile sale, Constanțiu, nu numai că a oprit orice prigoană împotriva lor, ci, socotindu-i cei mai cinstiți dintre cetățeni, îi folosea pe creștini la cârmuirea treburilor împărăției.

Deci, murind bunul Constanțiu, în locul lui a venit fiul său, marele Constantin, precum la Roma, în locul lui Hercule, a venit fiul său, Maxențiu. Și s-a întâmplat ca Maxențiu să pornească război contra lui Constantin. Și istorisește episcopul Eusebiu, care a fost duhovnicul lui Constantin, că, plecând în întâmpinarea dușmanului său, împăratul Constantin se ruga, cerând ajutor de la Dumnezeu, înainte de a începe lupta, știind că oastea lui este mai slabă decât oastea lui Maxențiu. Ca răspuns la rugăciunea lui, Constantin a văzut ziua, în amiaza mare, strălucind pe cer, o cruce luminoasă, pe care scria, cu slove alcătuite din stele: „Prin acest semn vei învinge.” Iar, în noaptea ce a urmat, tot el a văzut, în vis, pe Însuși Domnul Iisus Hristos, apropiindu-se de el și îndemnându-l să-și facă steag ostășesc cu semnul Sfintei Cruci pe el. Deci, chipul cinstitei Cruci, punându-l pe arme, a mers la Roma și a biruit pe pierzătorul Maxențiu, care, căzând în râul Tibru, s-a înecat la podul Milvius, în anul 312; și, așa, Constantin a eliberat pe cetățenii Romei, de tirania lui Maxențiu.

Încredințat că prin biruința lui a fost ajutat de Dumnezeu creștinilor, fericitul Constantin a dat în anul 313, ca împărat al Romei, o hotărâre prin care a oprit prigonirea creștinilor și a dat libertate credinței în împărăția romanilor. Actul acesta mare se numește „Decretul din Milan”.

Mai târziu, fericitul Constantin și-a mutat capitala împărăției, de la Roma la Bizanț. Deci, a zidit din nou această cetate și, împodobind-o cu tot felul de palate, ca pe o adevărată nouă Romă creștină, și a numit-o, apoi, Constantinopol, după numele său. Această cetate a fost adusă de împăratul Constantin lui Hristos, ca o roadă a credinței sale (330).

Ca împărat al creștinilor, Constantin a arătat multă râvnă și pentru unitatea credinței creștine. Și aceasta s-a văzut pe vremea ereziei lui Arie, cea mai mare rătăcire din viața Bisericii lui Hristos. Arie învăța că Hristos n-a fost Dumnezeu adevărat, îmbrăcat în fire de om și coborât în lume, cum socotește dreapta credință. Hristos, pentru el, era numai o creatură trimisă să izbăvească omenirea. Și era mare tulburare în Biserică. Deci, înțelegând că, numai prin unitatea credinței, Biserica era un mare sprijin pentru unitatea împărăției, marele Constantin a hotărât ținerea Sinodului de la Niceea, la care el însuși a fost de față. Aici, episcopii din

toată lumea creștină au osândit rătăcirea lui Arie și au mărturisit dreapta credință, alcătuiind cea mai mare parte din Crez, pe care, de atunci, îl rostim și noi, la orice Sfântă Liturghie.

Și a fost ajutat Sfântul Constantin și de evlavia, și râvna mamei sale, pe care împăratul a trimis-o la Ierusalim, pentru descoperirea locurilor sfinte din Evanghelii. Și, descoperind locul Golgotei, al Sfântului Mormânt și lemnul Sfintei Cruci, împărăteasa a zidit, cu împărătească dărnicie, biserica Sfântului Mormânt (Anastasis), biserica din Betleem, pe cea din Nazaret și alte sfinte locașuri.

Multe alte fapte de folos credinței lui Hristos au săvârșit marele Constantin și maica sa, Elena, pentru care s-au învrednicit a se numi „Sfinții cei întocmai cu Apostolii, împărați.” Și a murit Sfântul Constantin, după ce s-a botezat, la anul 337, cu zece ani în urma morții mamei sale, Sfânta Elena.

Prologoale, vol. al II-lea

23 Mai – Duminică a VIII-a după Paști – Pogorârea Sfântului Duh (Pentecoste) – Sf. Cv. Ioan 7, 37-53

„Iar în ziua cea din urmă - ziua cea mare a sărbătorii - Iisus a stat între ei și a strigat, zicând: Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cel ce crede în Mine, precum a zis Scriptura: râuri de apă vie vor curge din pânțele lui. Iar aceasta a zis-o despre Duhul pe Care aveau să-L primească acei ce cred în El. Căci încă nu era (dat) Duhul, pentru că Iisus încă nu fusese preaslăvit. Deci, din mulțime, auzind cuvintele acestea, ziceau: Cu adevărat, Acesta este Prorocul. Iar alții ziceau: Acesta este Hristosul. Iar alții ziceau: Nu cumva din Galileea va să vină Hristos? N-a zis, oare, Scriptura că Hristos va să vină din sămânța lui David și din Betleem, cetatea lui David? Și s-a făcut dezbinare în mulțime pentru El. Și unii dintre ei voiau să-L prindă, dar nimeni n-a pus mâinile pe El. Deci slugile au venit la arhierii și la farisei, și le-au zis aceia: De ce nu L-ați adus? Slugile au răspuns: Niciodată n-a vorbit un om așa cum vorbește Acest Om. Și le-au răspuns deci fariseii: Nu cumva ai fost și voi amăgiți? Nu cumva a crezut în El cineva dintre căpetenii sau dintre farisei? Dar mulțimea aceasta, care nu cunoaște Legea, este blestemată! A zis către ei Nicodim, cel ce venise mai înainte la El, noaptea, fiind unul dintre ei: Nu cumva Legea noastră judecă pe om, dacă nu-l ascultă mai întâi și nu știe ce a făcut? Ei au răspuns și i-au zis: Nu cumva și tu ești din Galileea? Cercetează și vezi că din Galileea nu s-a ridicat proroc. Și s-a dus fiecare la casa sa.”

ADEVĂRATA ÎNCRĂCARE A SFÂNTULUI DUH

Sărbătoarea Cincizecimii, a pogorării Sfântului Duh, este „sărbătoarea cea mai de pe urmă” (Rosalia – ziua trandafirilor) în care preamărim în chip deosebit pe cea de-a treia persoană a Sfintei Treimi, Sfântul Duh. Este sărbătoarea în care vechii creștini, dar și cei de azi împodobeau casele și bisericile cu ramuri verzi și cu flori.

Este sărbătoarea făgăduită de Mântuitorul Hristos: „Dacă Mă voi duce Eu, vă voi trimite pe Mângâietorul, Duhul adevărului, Care de la Tatăl purcede.” În casa din Ierusalim, unde erau adunați Sfinții Apostoli, s-a făcut zgomot mare, ca de vânt, S-a pogorât Sfântul Duh peste capetele lor, în chip de limbi de foc.

Episodul Pogorării Sfântului Duh nu este prezent în paginile Sfintei Evanghelii, ci în cartea „Faptele Apostolilor” unde Sfântul Evangelist Luca ne prezintă 15 etnii prezente atunci la ceasul al III-lea (ora 9:00 dimineața). S-au întărit prin această manifestare a Sfântului Duh cu darul „vorbirii în limbi” cei ce erau pescari neînțelepți.

Sfântul Duh se pogoară împlinind făgăduința Fiului, iar prin mijlocirea Sfinților Apostoli și mai apoi prin Biserică să se sfințească toată zidirea. Totul se sfințește, nu pe alete sau în parte, ci toată lumea se sfințește. Acum harul curge din belșug și de aceea înțelepciunea izvorăște din buzele celor neînvințați, și toate neamurile aud Cuvântul lui Dumnezeu în limbile lor.

Dacă în vechime s-a spus de Dumnezeu: „Haideți dar să ne pogorăm și să le amestecăm limbile lor”, acum prin împărțirea „limbilor de foc” „le-a adunat într-o una.”

Cei necredincioși au pus minunea pe seama beției, luptători împotriva lui Dumnezeu făcându-se, neînțelegând că Logosul a primit trup, iar acum face lucrări mai presus de fire prin Duhul Sfânt. Acum fiecare apostol a pierdut orice cuget pământesc, făcându-se părtaş al dumnezeirii Creatorului. Acum „Duhul care

cercetează adâncurile lui Dumnezeu” S-a sălășluit înăuntrul lor, acum înțeleg că Învățătorul este prezent întru toate.

De acum, Sfântul Duh este egal în cinste, în slavă și în stăpânire cu Tatăl și cu Fiul, este creator, continuă zidirea, sfințește și desăvârșește.

De acum, nu trebuie să ne mai coborâm la zidire, de vreme ce ne-am înălțat la Dumnezeu.

Lucrarea Bisericii este împletită cu lucrarea Sfântului Duh, iar aceste lucrări sfințesc viața noastră.

Să mulțumim lui Dumnezeu pentru această sărbătoare, păstrând în suflete razele binefăcătoare ale Duhului Sfânt, făcându-ne vrednici de a primi darurile Sale cele bogate.

Preot Marius-Olivian Tănăsie

Un frate l-a întrebat pe avva Pimen, zicând: de va cădea omul în vreo greșală și se va întoarce, este iertat de Dumnezeu? A zis bătrânul: dar Dumnezeu, Cel ce a poruncit oamenilor să facă aceasta, nu mai vârtos va face? Căci a poruncit lui Petru, zicând: iartă de șaptezeci de ori câte șapte fratelui tău (Matei 18, 22).

Pateric – Avva Pimen

24 Mai - Sfantă Treime - Sf. G. Matei 18: 10-20

„Zis-a Domnul: vedeți să nu disprețuiți pe vreunul din aceștia mici, că zic vouă: Că îngerii lor, în ceruri, pururea văd fața Tatălui Meu, Care este în ceruri. Căci Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască pe cel pierdut. Ce vi se pare? Dacă un om ar avea o sută de oi și una din ele s-ar rătăci, nu va lăsa, oare, în munți pe cele nouăzeci și nouă și ducându-se va căuta pe cea rătăcită? Și dacă s-ar întâmpla s-o găsească, adevăr grăiesc vouă că se bucură de ea mai mult decât de cele nouăzeci și nouă, care nu s-au rătăcit. Astfel nu este vrere înaintea Tatălui vostru, Cel din ceruri, ca să piară vreunul dintr-aceștia mici. De-ți va greși ție fratele tău, mergi, muștră-l pe el între tine și el singur. Și de te va asculta, ai câștigat pe fratele tău. Iar de nu te va asculta, ia cu tine încă unul sau doi, ca din gura a doi sau trei martori să se statornicească tot cuvântul. Și de nu-i va asculta pe ei, spune-l Bisericii; iar de nu va asculta nici de Biserică, să-ți fie ție ca un păgân și vameș. Adevărat grăiesc vouă: Oricâte veți lega pe pământ, vor fi legate și în cer, și oricâte veți dezlega pe pământ, vor fi dezlegate și în cer. Iarăși grăiesc vouă că, dacă doi dintre voi se vor învoi pe pământ în privința unui lucru pe care îl vor cere, se va da lor de către Tatăl Meu, Care este în ceruri. Că unde sunt doi sau trei, adunați în numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor.”

Sfantă Treime - ca articol de credință

Întreaga dogmatică ortodoxă se concentrează în două mari capitole: dogmele Sfintei Treimi, adică pluralul ipostasurilor și singularul firii dumnezeirii; dogmele iconomiei în trup a unuia din Treime, adică singularul persoanei și pluralul firilor.

Trecerea de la concepția monoteistă la învățătura despre triada ipostatică n-a fost ușoară. Toți scriitorii bisericești constată că la originea ezitărilor și disputelor în legătură cu dogma trinitară se află, în primul rând, tendințele monoteiste de tip iudaizant (un fel de monarhianism reducăționist), iar în al doilea rând, ar fi politeismul elenistic, ambele neavând curajul să accepte nici întruparea personală în istorie a lui Dumnezeu, pe Dumnezeu-Emanuel, nici manifestarea lui Iisus Hristos la timpul fixat (cf. I Tim. 6, 14-15).

Este adevărat că învățătura despre Dumnezeu cel unic în ființă și întreit în persoane s-a încheiat destul de timpuriu și apare în simbolurile de credință din secolul al II-lea. Totuși, neclarități și neînțelegeri în ce privește identitatea, natura și unitatea persoanelor Sfintei Treimi au continuat să existe, ceea ce a determinat Biserica să angajeze autoritatea sa învățătoarească în formularea unor articole de credință. Prima etapă a fost Sinodul ecumenic de la Niceea în 325, când s-a redactat prima parte a Crezului ortodox, inclusiv propoziția: „Și în Duhul Sfânt”. De abia în 381, la al doilea Sinod ecumenic, ținut la Constantinopol, Biserica a reușit să afirme clar că „Dumnezeu cel viu, unic în ființă și întreit în Persoane” este articolul de credință fundamental al creștinismului.

„Dogma de la Niceea”: Fiul de-o ființă (HOMOUSIOS) și co-etern cu Tatăl

Primul sinod ecumenic, convocat la cererea împăratului Constantin cel Mare (+ 337), la Niceea, în 325, în timpul papei Silvestru I, a discutat problema naturii divine sau dumnezeirii Fiului, problemă ridicată de Arie, un preot din Alexandria. Arie susținea că Fiul este, după natură, radical diferit de Tatăl și subordonat Acestuia. Tatăl și Fiul au două naturi diferite și separate. Tatăl este veșnic, nu are început și este necreat, pe când Fiul are un început, fiind creat, mai târziu, de Tatăl din ceea ce nu există, din ne-ființă. Tatăl a existat înainte de Fiul. Arie recurge la tot felul de speculații raționaliste, spunând, de pildă, că dacă Fiul ar fi fără început, atunci ar fi fratele Tatălui, nu Fiul Acestuia. Desigur, Fiul este o creatură specială, nu Dumnezeu în sens strict ființial, fiind primul născut dintre creaturi. „Unul-Născut” înseamnă, pentru Arie, unul creat direct ca fiu de Dumnezeu, iar „Dumnezeu din Dumnezeu” are sensul de « creat Dumnezeu de Dumnezeu ».

Sinodul din Niceea condamnă arianismul, fără echivoc. Sinodul afirmă că Iisus Hristos este însuși Fiul lui Dumnezeu, născut din eternitate, din persoana Tatălui, născut nu creat, Dumnezeu prin ființa Sa identică cu a Tatălui. Pentru a defini unitatea de esență - dumnezeirea și co-eternitatea Cuvântului întrupat cu Tatăl - sinodul folosește termenul teologic homoousios, de-o-ființă, consubstanțial, în sensul că există o unire esențială absolută între Tatăl și Fiul întrupat. Fiul întrupat e Dumnezeu prin ființa Sa, identică cu a Tatălui, de care diferă numai în personalitatea Sa. Arienii se opun acestui termen spunând că nu se află în Biblie. Termenul fusese respins de un sinod din Antiohia în 268, pe motiv că sugera o erezie. De altfel, în deceniile următoare, interpretările diferite cu privire la homoousios vor da naștere la tot atâtea versiuni ale arianismului.

Sinodul al II-lea ecumenic, de la Constantinopol, din 381, conceput ca sinod al episcopilor din Orient, este convocat de împăratul Teodosie I (378-395), care din 380 guvernează partea orientală a imperiului roman, urmând lui Grațian. Episcop de Roma este papa Damasus (366-384). Scopul sinodului este de a se pronunța în legătură cu afirmația pnevmatomahilor („dușmani ai Duhului”), formulată de Macedonie din Constantinopol, că Duhul Sfânt este o „creatură”. Sinodul s-a referit și la diversele variante ale arianismului.

Preocupat să evite termeni abstracți și necunoscuți, Sinodul ecumenic din 381 recurge la denumiri și expresii biblice, acceptate în limbajul liturgic. „Cred și în Duhul Sfânt, Domnul, de viață făcătorul, care din Tatăl purcede, care cu Tatăl și cu Fiul este împreună adorat și mărit, care a vorbit prin profeți”. Expresia „cela ce cu Tatăl și cu Fiul este împreună închinat și mărit” este folosită ca echivalentă cu homoousios, pentru a exprima consubstanțialitatea și coeternitatea lui Dumnezeu ca treime de persoane.

(www.crestinortodox.ro)

30 Mai – Duminică întâi după Rusalii (a Treziorilor Sfinților) – Lăsatul secerii pentru Postul Sfinților Apostoli – St. Ev. Matei 10, 32-33 și 37-38; 19, 27-30

„Zis-a Domnul către ucenicii Săi: oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, mărturisi-voi și Eu pentru el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri. Iar de cel ce se va lepăda de Mine înaintea oamenilor și Eu Mă voi lepăda de el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri. Cel ce iubește pe tată ori pe mamă mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine; cel ce iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine. Și cel ce nu-și ia crucea și nu-Mi urmează Mie nu este vrednic de Mine. Atunci Petru, răspunzând, l-a zis: lată, noi am lăsat toate și Ți-am urmat Ție. Cu noi oare ce va fi? Iar Iisus le-a zis: Adevărat zic vouă că voi, cei ce Mi-ați urmat Mie, la înnoirea lumii, când Fiul Omului va ședea pe tronul slavei Sale, veți ședea și voi pe douăsprezece tronuri, judecând cele douăsprezece seminții ale lui Israel. Și oricine a lăsat case, sau frați, sau surori, sau tată, sau mamă, sau femeie, sau copii, sau țarine pentru numele Meu, înmulțit va lua înapoi și va moșteni viața veșnică. Și mulți dintâi vor fi pe urmă, și cei de pe urmă vor fi întâi.”

CINE SUNT ADEVĂRAȚII MĂRTURISITORI AI LUI DUMNEZEU?

„Căci cu inima se crede spre dreptate,
iar cu gura se mărturisește spre mântuire.”
(Rom. 10, 10)

Domnul nostru Iisus Hristos a grăit ucenicilor Săi și prin ei și nouă și tuturor celor ce vor să fie ucenici ai Săi, fără deosebire de vreme și loc; și nouă, celor ce facem parte din Biserica Lui, care ne-am înscris în numărul ucenicilor Lui prin Sfântul Botez. Însă adevărații ucenici ai Domnului nu sunt cei care doar se numesc creștini, după numele Lui. Ucenici ai Lui sunt cei ce-L mărturisesc în chip lucrător, cu mintea, cu inima, prin cuvânt, prin faptă și prin întreaga viață. „Măsura credinței noastre fiind măsura vieții pe care o trăim”, spunea Părintele Teofil. Mărturisirea cere lepădare de sine, după cum Apostolii, martirii și toți sfinții nu s-au rușinat și nu le-a fost frică să îl mărturisească pe Domnul, înaintea judecătorilor, înaintea puternicilor și a înțelepților pământului, înaintea tiranilor și a chinurilor și înaintea morții silnice. De asemenea, toți aceia care, în orice timp și loc, au plăcut lui Dumnezeu. Cine mărturisește pe Domnul, în vremea pribegiei sale pământești, cu mărturisirea pe care a poruncit-o El și dovedește aceasta prin faptele și viața sa, despre acela Însuși Mântuitorul Hristos mărturisește că este ucenic al Său - îl mărturisește nu doar în fața lumii întregi, ci și în fața lui Dumnezeu - Tatăl.

Mărturisirea slabă, cu două înțelesuri, nu este primită, este lepădată ca nevrednică de Dumnezeu. Nu este de ajuns mărturisirea în adâncul sufletului, cum auzim tot mai des: „am credința mea, în sufletul meu” - credința mea poate, dar nu a lui Dumnezeu, pentru că: „Nu oricine Îmi zice: Doamne, Doamne, va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu Celui din ceruri” (Matei 7, 21). Este neapărată nevoie de mărturisirea cu gura, și de cea cu faptele și cu viața. „Căci de cel ce se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, în neamul acesta desfrânat și păcătos, și Fiul Omului Se va rușina de el, când va veni întru slava Tatălui Său cu sfinții îngeri” (Marcu 8, 38). Împlinirea învățăturii și a poruncilor Mântuitorului, împotriva obiceiurilor îmbrățișate îndeobște de societatea omenească, este mărturisirea Domnului și a cuvintelor Lui înaintea oamenilor.

Societatea omenească este numită „păcătoasă” și „desfrănată”, fiindcă ea, în cea mai mare parte, s-a aplecat către viața păcătoasă, a vândut și a schimbat dragostea către Dumnezeu cu dragostea către păcat. Viețuirea plăcută lui Dumnezeu este obiect de ură și de batjocuri pentru lumea trufașă. Mai departe, Mântuitorul spune că, cel care dă întâietate voii părinților sau oricărui rudenii după trup în fața voii lui Dumnezeu, cel care dă întâietate felului lor de a gândi și

cugetării lor în fața învățăturii Lui, cel care încearcă să fie oamenilor pe plac, mai mult decât lui Dumnezeu, acela nu este vrednic de El. Însă trebuie să știm că greutățile și piedicile ce se ridică înaintea mărturisirii lui Hristos, lucrând dinafară asupra creștinului, au puțină însemnătate față de greutățile și piedicile pe care el le află înlăuntrul său. Păcatul, trăind în minte, inimă, trup, este de-a dreptul potrivnic mărturisirii lui Hristos.

A te feri de societatea omenească, de rude, e cu puțință; dar unde poți să fugi de tine însuși? Domnul poruncește să ne luăm crucea, adică să ne răstignim voia și să pironim lucrările minții și imboldurile inimii de poruncile Evangheliei. Cela care nu și-a luat crucea sa, care nu a pus asupra sa jugul poruncilor lui Hristos și cel care nu-i urmează Lui, întru lepădare de sine, „nu este vrednic de Mine”.

Viața aceasta pământească este socotită viață de surghiun și prigonire, supusă pribegiei pătimitoare pentru călcarea poruncilor dumnezeiești. În ea domnește stăpânitorul acestei lumi (când omul a ascultat de glasul diavolului, stăpânirea lumii pe care i-o dăduse Dumnezeu omului a trecut la diavol, până în momentul în care, prin cruce, Mântuitorul a surpat pe cel ce avea stăpânire asupra

morții, adică pe diavolul), începătorul răutății, care îi supune pe credincioși la fel de fel de chinuri, prin păcat, atât înlăuntrul lor, cât și în afară. Însă toate bucuriile acestei lumi, toate plăcerile ei sunt socotite nimicnicie față de mângâierea și slava duhovnicească veșnică pe care o aduce harul lui Dumnezeu. Toate bunătățile și întâietățile lumești îl părăsesc pe om atunci când, potrivit legii neînduplecate a morții, va părăsi pământul și se va muta în veșnicie.

Harul lui Dumnezeu însă îl însoțește dincolo de mormânt pe cel ce l-a agonisit aici, slujind drept cheazășie și mărturie pentru alesul lui Dumnezeu, iar, în veacul viitor, el va moșteni viața și fericirea veșnică.

Preot Gheorghe Ionașcu

31 MAI – ÎNCEPUTUL POSTURILOR SFINȚILOR APOSTOLI PETRU ȘI PAVEL

Numit și Postul Sâmpetrului, acest post a fost rânduit în cinstea Sfinților Apostoli Petru și Pavel (29 iunie), care, mai mult decât ceilalți Apostoli, s-au nevoit întru propovăduirea Evangheliei Domnului nostru Iisus Hristos.

Cum trebuie să ținem posturile?

Posturile trebuie să le ținem așa cum a rânduit Sfânta Biserică, adică: în înfrânare, în rugăciune și în pocăință. Se cuvine să știm că postul creștinesc nu este întreg decât dacă obișnuita înfrânare de mâncărurile de dulce și de băuturi o întărim cu postul sufletesc, adică cu înfrânare aspră de gânduri urâte, de poftă păcătoasă și fapte rele, pentru ca toate puterile pe care le avem să le punem numai în slujba binelui. Trebuie să postim în așa fel, încât în purtarea noastră să poată vedea oricine un spor de bunătate, de frăție și de dragoste față de semenii. Altfel postim în zadar. Căci zice Sfânta Scriptură: „Voi postiți ca să vă certați... Nu știți voi postul care-mi place? ... Rupeți lanțurile fărădelegii... Împarte pâinea ta cu cel flămând, adăpostește în casa ta pe cel sărman, pe cel gol îmbracă-l...” (Isaia 58, 4, 6-7).

Cine poate fi scutit de post?

De postul trupesc pot fi scutiți copiii, bolnavii, bătrânii și toți neputincioșii. De postul sufletesc însă, nu este și nu poate fi scutit niciun credincios.

Dreptul de a scuti de post îl are episcopul, iar în cazuri grele și urgente, scutirea o poate da și preotul duhovnic.

(Din *Catehismul creștinului dreptcredincios*, Editura Arhiepiscopiei Sucevei și Rădăuților, 2009)

RUGĂCIUNE *de Mihai Eminescu*

Crăiasă alegându-te	Noi, ce din mila Sfântului
Îngenunchem rugându-te,	Umbră facem pământului,
Înalță-ne, ne mântuie	Rugămu-ne-ndurărilor,
Din valul ce ne băntuie;	Luceafărului mărilor;
Fii scut de întărire	Ascultă-a noastre plângeri,
Șizid de mântuire,	Regină peste îngeri,
Privirea-ți adorată	Din neguri te arată,
Asupra-ne coboară,	Lumină dulce, clară,
O, Maică prea curată	O, Maică prea curată
Și pururea Fecioară,	Și pururea Fecioară,
Marie!	Marie!

CONCURS – „CREZUL MEU”

Întrucât Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât ca anul 2010 să fie considerat ca anul închinat Crezului Ortodox alcătuit la Niceea în anul 325 și Autocefaliei Bisericii Ortodoxe Române, la nivelul întregii Patriarhii se desfășoară *Concursul național de oratorie creștină*. Copiii participanți la cursurile ce se desfășoară în cadrul proiectului „Hristos împărtășit copiilor” au alcătuit câte un eseu intitulat „Crezul meu” - despre cum vede un copil mărturisirea de credință pe care și-a însușit-o la Botez prin nași și pe care o rostește la fiecare Sfântă Liturghie. La Biserica noastră au participat cu eseuri la concurs, în data de 18 aprilie 2010, următorii copii: **Liao Jennifer, Andronache Bogdan, Dragomir Maria Ilinca, Eftenoiu Ana, Cilibiu Robert Eugen și Iancu Elena Alexandra**. Participanții au fost premiați și au primit ca premii: diplome, iconițe și cărți. Eseul alcătuit de Liao Jennifer a primit premiul I și a fost ales pentru etapa următoare a concursului ce se va desfășura în cadrul Mitropoliei Olteniei. La acest concurs a participat și un delegat din partea Mitropoliei.

Preot Gheorghe Ionașcu

Luna aceasta este prilej de bucurie pentru tinerii grupului nostru parohial. Împlinim acum, în mai, un anșor de la „nașterea” noastră. De asemenea, sărbătorim, odată cu hramul Bisericii, ziua noastră onomastică. A fost un an cu bune, cu rele, cu împliniri, cu regrete, dar mulțumim lui Dumnezeu că ne-a adus împreună. Am avut și încă avem ce învăța unii de la alții, de aceea ne și dorim să crească numărul tinerilor participanți la întâlnirile noastre duminicale. După cum ați văzut, am încercat să diversificăm activitățile noastre: studiu biblic, rugăciune, vizionarea unui film, discuții pe teme de interes pentru noi, tinerii.

În noul an ce ne stă înaintea, ne dorim ca truda noastră să rodească însutit în inimile tinerilor ce iau parte la întrunirile noastre, pentru ca ei, mai departe, să fie lumină pentru tinerii din jurul lor, acolo unde este fiecare, în familie, la școală, în grupul de prieteni, etc.

Mă întreb, uneori, dacă era nevoie de un grup ca al nostru?

Singur îmi spun că da, pentru că, azi, tinerii sunt tot mai triști, mai deznădăjduiți, mai debusolați, mai asaltați din toate părțile de ispite și patimi de tot felul, mai departe de Dumnezeu... Astfel, avem nevoie să strângem rândurile, să luptăm de aceeași parte a baricadei, să ne sprijinim reciproc pe asprul drum al mântuirii sufletelor noastre, să ne îmbărbătam în clipele grele ale vieții, să întindem o mână de ajutor celui dintre noi căzut între tâlhari, care, singur, nu mai crede, nu mai are puterea să se ridice din păcat, să pună iar început bun, după ce a căzut a nu știu câta oară... Oare nu tinerii pot înțelege cel mai bine tinerii? Avem aceleași năzuințe, aceleași frământări, aceleași ridicări și căderi, uneori... Ori, așa cum un cărbune încins, dacă este depărtat de ceilalți cărbuni aprinși din foc, se va răci, așa și tânărul zilelor noastre, care încă mai caută pe Dumnezeu, are nevoie să se afle printre tineri credincioși, asemenea lui, ca să nu se piardă, să nu se „răcească”, să păstreze aprins focul credinței, oricât de firav ar fi el.

Așadar, ne poate găsi, aici, în Biserica Înălțarea Domnului, pe noi, cei care ne dorim să-i fim alături, să îl ascultăm, să îi oferim prietenia și iubirea noastră, deși, uneori, noi suntem cei căzuți, cei care avem nevoie de iubirea celor din jur, iubire curată care să vindece rănilor sufletelor noastre.

Singură iubirea mai poate salva de la pieire sufletele noastre tinere. Pe aceasta să ne străduim să o căutăm, să o găsim și să o sporim împreună! La mulți ani!

Radu-Bogdan Buțu

DIN TEOLOGIA COPILOR

Ce trebuie să facem ca să ne iubim mai mult semenii?

Ca să ne iubim semenii trebuie să ne antrenăm la nevorbit vorbe urâte. – Arcadie Marțin, clasa a II-a, 8 ani
(Din *Cuvinte către tineri*, Măn. Putna)

CUVANT DIN PATERIC

Se povestea despre maica Sara că treisprezece ani a fost bântuită de demonul curviei și niciodată nu s-a rugat să îi fie ridicată ispita, ci zicea: „Dumnezeule, dă-mi putere.”
(Despre maica Sara)

ÎNTĂLNIRI ALE GRUPULUI PAROHIAL DE TINERET, ÎNĂLȚAREA DOMNULUI

Duminică, 2 mai: Tinerii și rugăciunea lui Iisus.

9 mai - Studiu biblic: Sf. Ev. Matei, cap. 3.

16 mai: Tânărul ortodox și ascultarea în Biserică.

23 mai: Acatistul Sf. Împărați Constantin și Elena.

30 mai: Vizionare film – Bella.

Vă rugăm urmăriți avizierul de la intrarea în Biserică!
Informații la: 0727.78.16.91.